ជីវិតរបស់ឌីយ៉ូសែន
DIOGÈNE

បានទទួលមរណភាពនៅក្នុងឆ្នាំទី-១ នៃអូឡាំព្យ៉ាដ ទី១១៤, ក្នុងជន្មាយុ ៩០ឆ្នាំ ។ ដូច្នេះគាត់មានកំណើតនៅក្នុងឆ្នាំទី៣នៃអូឡាំព្យាដទី៩១ ។

ឌីយ៉ូសែន នៅក្នុងក្រុមបក្សស៊ីនីក (ក.ក.ន ៖ Diogène le Cynique ៖ អាចចាត់ទុកបានថា ជាឌីយ៉ូសែននៃក្រុមបក្សស្នូម, សូមកុំឲ្យច្រឡំជាមួយនឹងដីយ៉ូសែន -ឡាអ៊ែរគ), ជាកូនប្រុសរបស់ អ៊ីស្សីស៊ីយូស, មានកំណើតនៅស៊ីណូព ដែលជាទីក្រុងរបស់ប៉ាប្លាគ្រោនី, ក្នុងកម្លុងអូឡាំព្យ៉ាដទី៩១ ។ ឌីយ៉ូសែនបានត្រូវគេចោទថា បានលួចធ្វើប្រាក់ក្លែងក្លាយជាមួយនឹងឪពុករបស់ខ្លួន ។ អ៊ីស្សីស៊ីយូសបានត្រូវគេចាប់ខ្លួនបញ្ចូលឃុំឃាំងនៅក្នុងគុក... ហើយគាត់ក៏បានទទួលសេចក្តីស្លាប់នៅទីនោះបណ្តោយទៅ ៖ ឌីយ៉ូសែនមានការភ័យតក់ស្លុតជាខ្លាំង ក៏បានបោលរត់ចេញឥតងាកក្រោយឆ្ពោះទៅទីក្រុងអាតែ្តន ។ នៅពេលដែលគាត់បានមកដល់ទីក្រុងនេះភ្លាមកាលណា ក៏បានស្ទាត់ទៅជួបទស្សនវិទូអង់ទីសតែន ដែលបានបណ្តេញគាត់ឲ្យត្រឡប់ទៅវិញយ៉ាងស្វាហាប់, ពោលបានរុញច្រានគាត់នឹងដំបង, គឺដោយហេតុថា អង់ទីតែនបានសម្រេចថាមិនទទួលយកសាវ័កណាម្នាក់ថែមទៀតឡើយ តទៅអនាគត។ ក៏ប៉ុន្តែឌីយ៉ូសែនគ្មានសេចក្តីតក់ស្លុតសោះឡើយ នៅក្នុងរឿងនេះ ។ គាត់បានឱនក្បាលហើយពោលទៅកាន់អង់ទីសតែនថា ៖ «វាយមក, វាយមក, លោកគ្រូមិនអាចរកដំបងឯណាឲ្យរឹងល្មមសមគួរដែអាចបញ្ចៀសខ្ញុំ ឲ្យចេញឆ្ងាយពីលោកគ្រូបានទេ ...បើដរាបណាលោកគ្រូនៅតែនិយាយ...» ។ អង់ទីសតែន ដោយទន់ចិត្តចំពោះការរឹងរូសមានះរបស់ឌីយ៉ូសែន ក៏បានសុខចិត្តទទួលយល់ព្រមយកជននេះធ្វើជាសិស្សរបស់គាត់ទៅហោង ។

ឌីយ៉ូសែនមានកាតព្វកិច្ចត្រូវរស់នៅក្នុងសេចក្តីក្រីក្រលំបាកតោកយ៉ាកជាខ្លាំង, ដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលគេបានបណ្តេញចេញពីស្រុករបស់ខ្លួន, ហើយដែលមិនបានទទួលជំនួយអ្វីសោះពីគ្រប់ទីកន្លែង ។
ថ្ងៃមួយ, គាត់បានសង្កេតឃើញសត្វកណ្តុរតូចមួយដែលរត់សប្បាយពីឆ្វេងទៅស្តាំ, ដោយគ្មានព្រួយបារម្ភនឹងរាត្រីដែលធ្លាក់មកដល់... ដោយគ្មានចំបាច់ត្រូវរកការ

បន្ទប់សម្រាប់ដេកពួន, ដោយគ្មានលំបាកខ្វល់ខ្វាយនឹងត្រូវរកចំណីបរិភោគថែមទៀតផង ។ ទិដ្ឋភាពនេះក៏បានល្បួងលោមចិត្តរបស់គាត់មានសេចក្ដីធូរស្រាលចំពោះទុរគតភាពរបស់ខ្លួនឯង ។ គាត់ក៏បានសម្រេចថាពីថ្ងៃនោះតទៅនឹងរស់នៅក្នុងសេចក្ដីស្ងប់ស្ងៀម គ្មានការបង្ខំចិត្តខ្លួនឯង, ដោយលែងត្រូវការរបស់អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងលោកនេះ លើកលែងតែរបស់ណាដែលជាគ្រឿងចាំបាច់ ដើម្បីកុំឲ្យស្លាប់តែប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់ក៏បានដេរអាវម៉ង់តូឌុបរបស់គាត់... ដើម្បីលូនចូលតណ្ដប់ឲ្យបានកក់ក្ដៅ ធ្វើជាភួយផង ធ្វើជាគ្រែដេកផង ។ សម្បត្តិទ្រព្យធនធានរបស់គាត់ទាំងប៉ុន្មានបូករួមទៅឃើញមានតែដំបងឈើច្រត់មួយ, ថង់យាមមួយ, ហើយនិងត្រឡោកមួយសម្រាប់ផឹកទឹកតែប៉ុណ្ណោះ ។ គាត់មិនដែលដើរទៅណាមកណា ដោយភ្លេចសណ្ដាំងយកគ្រឿងសំខាន់អស់ទាំងនេះទៅតាមជាប់ជាមួយនឹងខ្លួនគាត់ទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែគាត់តែងប្រើប្រាស់ដំបងតែក្នុងពេលណាដែលគាត់ត្រូវដើរឆ្លងកាត់ស្រែចំការ... ឬក៏នៅក្នុងពេលណាដែលគាត់ត្រូវទទួលការរំខាន ។ គាត់បានពោលថា ពួកជនពិការពិតប្រាកដ មិនមែនជាពួកថ្លង់ឬខ្វាក់នោះទេ ក៏ប៉ុន្តែគឺជាពួកដែលខ្វះថង់យាមឯណោះទៅវិញ ។ គាត់តែងដើរជើងទទេ ហើយមិនដែលពាក់ស្បែកជើងសង្រែក ឬស្បែកជើងផ្ទាត់អ្វីម្ដងណានឹងគេទេ, បើទោះជាក្នុងពេលនោះ មានធ្លាក់ទឹកកកពាសពេញដីក៏ដោយ ។ គាត់បានខំប្រឹងប្រែងបរិភោគសាច់ឆៅផងដែរ...ក៏ប៉ុន្តែមិនបានសម្រេចក្នុងកិច្ចការនេះឡើយ ។

ឌីយ៉ូសែនបានស្នើរអង្វរករដល់ជនម្នាក់ដែលគាត់បានស្គាល់ ឲ្យចែកទីកន្លែងកៀនកោះតូចមួយនៅក្នុងគេហដ្ឋានរបស់ខ្លួនគេ... ដើម្បីស្រណុកគាត់ថយខ្លួនចូលមកសម្រាកម្ដងម្កាល, ក៏ប៉ុន្តែដោយជននេះមានការយឺតយ៉ាវពេក ក្នុងការតបឆ្លើយចំពោះគាត់ជាវិជ្ជមាន (ដោយពោលថា អ៊ឺ-អើ) គាត់ក៏បានសម្រេចយកធុងមួយធ្វើជាទីលំនៅ, គឺជាធុងមួយដែលគាត់បានព្រមៀលរហូតនៅពីមុខគាត់, ហើយគាត់មិនដែលមានភូមិឋានផ្ទះសំបែងអ្វីទៀតក្រៅពីធុងនេះទេ ។

នៅចំពេញរដូវក្ដៅ, ក្នុងខណៈដែលព្រះសុរិយាបាចសាចកម្មរស្មីបរិបូរណ៍ទៅលើវាលស្រែហាក់ដូចជាគេដុត, ឌីយ៉ូសែនបែរជាទៅដេកប្រាស់នទាលនៅក្នុងដីខ្សាច់ដ៏ក្ដៅគគុក, ផ្ទុយទៅវិញនៅចំកណ្ដាលរដូវត្រជាក់ គាត់បានទៅឱបក្រសោបរូបចម្លាក់ពោរពាសដោយទឹកកក...ដើម្បីទម្លាប់ខ្លួនគាត់ឲ្យទទួលសេចក្ដីឈឺចាប់វេទនាអំពីធាតុក្ដៅ និងធាតុត្រជាក់ដូចគ្នា ។

គាត់តែងមើលងាយមនុស្សផងទាំងឡាយដោយគ្មានរើសមុខ ។ គាត់បានចាត

ទុកបា្លតុងនិងក្រុមសាវ័កនៃទស្សវិទូរម្នាក់នេះថា ជាពួកជនចាយវាយបំផ្លិចបំផ្លាញដោយឥតបើគិត... ជាពួកចូលចិត្តម្ហូបឆ្ងាញ់ ។ គាត់តែងចាត់ទុកថា ពួកវាគ្មិន ឬពួកអ្នកប្រសប់ថ្លែងវាចា ...ថាសុទ្ធសឹងតែជាពួកខ្ញុំកញ្ជះនៃប្រជាពលរដ្ឋ ។

គាត់បានពោលថាម្កុដរបស់ស្តេច ជាសញ្ញានៃកិត្តិយសនិងកិត្តិនាម ដែលមានលក្ខណៈទន់ខ្សោយឬស្រួយប្រហែលគ្នានឹងពងឬពពុះទឹក...ដែលគ្រាន់តែចេញសញ្ញារូបរាងឡើងកាលណាក៏ផ្ទុះបែកទៅវិញទៅហើយ ។ ចំណែកការសំដែងល្ខោននិងសិល្បៈរបាំសម្រាប់កំដរអារម្មណ៍ទាំងប៉ុន្មាន គឺសុទ្ធតែជាអំពើអស្ចារ្យឬជាអព្ភូតហេតុរបស់ពួកមនុស្សឆ្កួត ។ ហើយនៅទីបំផុតទៅ អ្វីៗក៏មិនអាចគេចចៀសផុតបានពីបញ្ញាញាណនៃការរិះគន់ពេបជ្រាយរបស់គាត់ ។

... ថ្ងៃមួយ ពេលដែលឌីយ៉ូសែនដើរឆ្លងកាត់តាមស្រុកអ៊ីស៊ីន, គាត់បានត្រូវពួកចោរចាប់នាំខ្លួនយកទៅលក់នៅទីផ្សារសាធារណៈនៅស្រុកក្រែត។ គាត់ហាក់ដូចជាគ្មានវិវរល់ខ្វល់ខ្វាយនៅក្នុងរឿងនេះសោះ ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់បញ្ចេញឬកពាររំភើយគឺមិនបានប្រឹងប្រែងរំដោះខ្លួនអំពីសភាពការណ៍ទាល់ច្រក នេះថែមទៀតផង ។ គាត់ឃើញជនម្នាក់ឈ្មោះសេនីញ៉ាដដែលមានរូបរាងធំធាត់ ស្លៀកពាក់ស្អាតបាតដើរឆ្លងកាត់តាមទីនោះ, គាត់ក៏ពោលឡើងថា ៖

– ត្រូវតែលក់ខ្ញុំទៅឲ្យជនម្នាក់នេះ, ពីព្រោះបើតាមខ្ញុំមើលទៅ ជននេះទំនងដូចជាត្រូវការរកចៅហ្វាយម្នាក់ ។

នៅពេលដែលសេនីញ៉ាដដើរចូលមកជិត ដើម្បីតថ្លៃរូបគាត់, គាត់ក៏ពោលទៅកាន់ជននេះថា ៖

– មក, អាកូន, មកតថ្លៃ ទិញយកមនុស្សម្នាក់ពិត ។

នៅពេលដែលគេសួរគាត់ថា តើគាត់ចេះធ្វើអ្វីខ្លះ, គាត់បានឆ្លើយថា គាត់មានទេពកោសល្យខាងបង្គាប់បញ្ជារ ។ នៃហ៏ហេរ៉ូត៍ ! (កកន ៖ ហេរ៉ូត៍ ជាជនឃោសនាសម្រាប់ផ្សាយព័តមានជាសាធារណៈ) ចូរផ្សព្វផ្សាយដំណឹងឲ្យអ្នកផងដឹងថា បើនរណាម្នាក់ត្រូវការចង់បានចៅហ្វាយនាយ ...ត្រូវឲ្យមកទិញរូបខ្ញុំចុះ ។

ជនដែលមានភារៈលក់រូបគាត់បានហាមប្រាមគាត់មិនឲ្យអង្គុយ ៖

– យ៉ាងម៉េចក៏បានដែរ, ឌីយ៉ូសែនថ្លែងវាចា, នៅពេលដែលគេទិញសត្វត្រីតើមាននរណាដែលខ្វល់ខ្វាយនឹងវាឈរ ឬអង្គុយឬទេ ? ហើយខ្ញុំឆ្ងល់ខ្លាំងណាស់ គ្មាននរណាម្នាក់ដែលទិញគំរបឆ្នាំងណាមួយ ដោយមិនបានយកទៅគោះផ្ទៀងផ្ទាត់យ៉ាងល្អិតល្អន់មើលថាតើដែកវាល្អឬមិនល្អផងទេ, ប៉ុន្តែដល់គេទិញរបហូតដល់

មនុស្សក៏ស្រាប់ តែគេបែរជាឈរមើលទៅវិញ? ចម្លែកមែនៗ !

នៅពេលដែលគេបានតថ្លៃគ្នាត្រូវរូវរួចអស់ហើយ គាត់ក៏បានពោលទៅកាន់សេនីញ៉ោដដូច្នេះថា ៖

– បើទោះជាខ្លួនអញនៅពេលនេះជាខ្ញុំកញ្ជះរបស់ឯងក៏ដោយចុះ, ឯងត្រូវរៀបចំខ្លួនឲ្យហើយជាស្រេច ដើម្បីធ្វើអ្វីៗឲ្យស្របតាមគោលបំណងរបស់អញ ។ ពីព្រោះថា បើទោះជាអញបម្រើឯង ក្នុងនាមជាពេទ្យហ្លួរក្តី ឬក៏ជាភូឈ្មួយរបស់ឯងក្តីក្នុងប្រភេទណាក៏ដោយ ក្នុងឋានៈរបស់អញជាខ្ញុំកញ្ជះក៏ដោយ ឬជាមនុស្សសេរីក៏ដោយ, ឯងត្រូវតែស្តាប់បង្គាប់បញ្ជារបស់អញ...។

សេនីញ៉ោដក៏បានប្រគល់កូនរបស់ខ្លួនច្រើនគ្នាឲ្យឌីយ៉ូសែនបង្ហាត់បង្រៀន ។ ឌីយ៉ូសែនបានខំប្រឹងយកចិត្តទុកដាក់ក្នុងកិច្ចការនេះជាខ្លាំង ។ គាត់បានបង្ហាត់បង្រៀនក្មេងទាំងនេះ ឲ្យទន្ទេញចាំមាត់នូវភាគល្អៗរបស់អ្នកកវីចម្រុះ, និងសេចក្តីបំព្រួញទស្សនវិជ្ជាដែលគាត់បានតុបតែងផ្ទាល់ដៃ សម្រាប់ពួកក្មេងៗទាំងនេះ ។ គាត់បានបង្ហាត់បង្រៀនក្មេងទាំងនេះ ឲ្យហ្វឹកហ្វឺនក្នុងការបោកចំបាប់, ក្នុងការបរបាញ់, ក្នុងការជិះសេះ, ឲ្យថ្មឹកជំនាញក្នុងការបាញ់ព្រួញ និងឈើពាម ។ គាត់ទម្លាប់ក្មេងទាំងនេះឲ្យរស់នៅក្នុងសភាពធម្មតាជាទីបំផុត, ឲ្យផឹកតែទឹក នៅក្នុងពេលបរិភោគម្ហូបអាហារជាប្រក្រតី ។ គាត់បានស្នើរសុំឲ្យគេកោរក្មេងទាំងនេះរហូតដល់ស្បែក ។ គាត់នាំក្មេងទាំងនេះ ដើរតាមថ្នល់ជាមួយគាត់, ដោយឲ្យពួកវាស្លៀកពាក់របៀបអន់ខ្សោយជាទីបំផុត ជួនកាលឥតមានអាវព្រមទាំងគ្មានស្បែកជើងផងទេ ។ ចំណែកពួកក្មេងទាំងនេះវិញ មានសេចក្តីស្រឡាញ់ពេញចិត្តនឹងឌីយ៉ូសែនខ្លាំងណាស់... ហើយតែងតែពោលពាក្យសរសើរអំពីឌីយ៉ូសែន ប្រាប់ឪពុកម្តាយរបស់វាជានិច្ចជាកាល ។ (កកន ៖ ថ្ងៃក្រោយទៅ អ្នកនិពន្ធបារាំងម្នាក់ដ៏ល្បីល្បាញនៅសតវត្សរ៍ទី១៨ សង់-សាក់-រូស្សូ (Jean-Jacques Rousseau) ... ដែលមានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងជាងគេទៅលើបដិវត្តន៍បារាំងនៃឆ្នាំ១៧៨៩ បានសរសេរសៀវភៅអប់រំក្មេងមួយមានឈ្មោះថា «អេមីល», ដែលបានចម្លងយកមូលដ្ឋានអប់រំរបស់ឌីយ៉ូសែនទាំងស្រុង ។ នៅក្នុងជីវិតសង់-សាក់រូស្សូផ្ទាល់ ក៏មានចម្លងរបៀបរស់នៅមួយភាគធំអំពីអ្នកប្រាជ្ញឌីយ៉ូសែនផងដែរ ... ជាពិសេសនៅពេលដែលរូស្សូគាត់បែកប្រាជ្ញាសរសេរសៀវភៅមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ខ្ទរខ្ទារនៅក្នុងផ្ទៃអឺរ៉ុប ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅក្នុងសៀវភៅដែលមានចំណងជើងថា ៖ «សេចក្តីសារភាព» រូស្សូបានសរសេរដូច្នេះថា ៖ «ខ្ញុំនឹងបំពេញកិច្ចការមួយ ដែលពុំដែលមាននរណាម្នាក់ធ្លាប់ធ្វើដូច្នេះព្រមទាំងការអនុវត្តន៍ទ្រិស្តីរបស់ខ្ញុំ ក៏នឹងពុំមាននរណាម្នាក់ទៀតធ្វើដូចខ្ញុំឡើយ, ខ្ញុំតែម្នាក់គត់, ខ្ញុំយល់ចិត្តខ្លួនឯង... ហើយខ្ញុំស្គាល់មនុស្សផងទាំងឡាយដទៃទៀត ។ ខ្ញុំចង់

បង្ហាញមនុស្សម្នាក់ដ៏ពិត ប្រាកដចេញពីពុម្ពធម្មជាតិជាក់ស្តែងតែម្តង ហើយមនុស្សម្នាក់នោះ គឺខ្លួនខ្ញុំនេះឯង... Je forme une entreprise qui n'a pas d'exemples et dont l'exécution n'aura point d'imitateurs. Moi seul, je sens mon coeur et je connais les hommes . Je veux mon-trer un homme dans la vérité de la nature. Et cet homme, ce sera moi .- » ។ ហេតុអ្វីបានជាវរជនដ៏មានកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ឬអ្នកប្រាជ្ញល្បីៗមិនសូវដែលបានសារភាពថា ខ្លួនឯងបានទទួលតម្រេះពីអ្នកដទៃ ? ពីព្រោះមនុស្សអ្នកធំ, ឬអ្នកមានកេរ្តិ៍ឈ្មោះល្បីដូចរូសូច្រើនតែស្រវឹងបុណ្យចង់ធ្វើព្រះ ... កើតមកចេះឯង, គ្មានគ្រូបាអាចារ្យឯណាប្រដៅប្រដៅ ហើយក៏គ្មានឪពុកថែមទៀតផង...) ។

...នៅពេលដែលឌីយ៉ូសែនកំពុងតែធ្លាក់ខ្លួនទៅក្នុងទាសភាពបែបនេះ មានមិត្តភ័ក្តិមួយក្រុមបានរៀបចំគំរោងការណ៍រំដោះគាត់ឲ្យមានសេរីភាពមកវិញ ។ « ពួកអ្នកឯងកំពុងតែឆ្កួតឡប់ៗទេដឹង ? គាត់បានពោលទៅកាន់អ្នកទាំងនេះ ។ តើអស់លោកចំអកឲ្យខ្ញុំ ឬក៏យ៉ាងណា ៖ ចូរដឹងថាសត្វរាជសីហ៍ វាមិនដែលធ្វើខ្ញុំកញ្ជះរបស់ពួកអ្នកណាដែលចិញ្ចឹមវានោះទេ ? ផ្ទុយទៅវិញ គឺពួកអ្នកចិញ្ចឹមនោះទៅវិញទេ ដែលជាខ្ញុំកញ្ជះរបស់វា » ។

❑❑❑

⋆✍ ថ្ងៃមួយ, ឌីយ៉ូសែនបានឮជនឃោសនាម្នាក់ដែលប្រកាសផ្សព្វផ្សាយដំណឹង ថាជនឈ្មោះឌីយ៉ូស៊ីពបានទទួលជ័យជំនះទៅលើមនុស្សដទៃទៀតនៅក្នុងការប្រកួតកិឡាអូឡាំពិក។

– នែហ៏សំឡាញ់, ឌីយ៉ូសែនពោលទៅកាន់ជនឃោសនា, ចូរឯងនិយាយថាជាពួកជនកញ្ជះគេ និងជាពួកជនអភ័ព្វវិញទើបត្រូវ ។ គឺអញឯណោះទៅវិញទេ ដែលមានជោគជ័យទៅលើមនុស្សម្នាផងទាំងឡាយ ។

⋆✍ នៅពេលដែលគេនិយាយទៅកាន់គាត់ថា ៖ « អ្នកឯងចាស់ហើយ, ល្មមដល់ពេលឈប់សម្រាកហើយទេដឹង?», គាត់ក៏បានឆ្លើយតបវិញថា ៖ «យ៉ាងម៉េច, បើខ្ញុំជាអ្នករត់ប្រណាំងម្នាក់, តើត្រូវបោះបង់ខ្ញុំចោលនៅពេលចុងចប់នៃការប្រកួតរបស់ខ្ញុំ ឬ ? តើលោកអ្នកមិនយល់ថា ខ្ញុំគួរតែខំប្រឹងប្រែងឲ្យបានចប់ចុងចប់ដើមឬទេ ឬក៏យ៉ាងណា ? » ។

⋆✍ ក្នុងពេលដែលគាត់កំពុងតែដើរលេងកំសាន្តតាមផ្លូវថ្នល់, គាត់បាន

សង្កេតឃើញបុរសម្នាក់ដែលបានធ្វើឲ្យធ្លាក់នំបុ័ង ហើយជននេះមានសេក្តីអៀនខ្មាស់ជាខ្លាំងក្នុងការឈោងរើសយករបស់នេះមកវិញ ។ ឱយ៉ូសែនក៏បានរើសអំបែងដបមួយយកមកចងបណ្តើរអាក្រោសពេញពាសទីក្រុង ដើម្បីបង្ហាញឲ្យឃើញថាគេមិនត្រូវមានសេចក្តីអៀនខ្មាស់សោះឡើយក្នុងការដែល គេខំប្រឹងប្រែងកុំឲ្យបង់ខាតអ្វីទាំងអស់ ។

– ខ្ញុំក៏ដូចជាអ្នកលេងភ្លេងដ៏ប្រសើរម្នាក់, ខ្ញុំបោះបង់ចោលសម្លេងដ៏ពិរោះ ដើ-ម្បីឲ្យវាធ្លាក់ទៅជាសម្បត្តិទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ...

⭑✍ ថ្ងៃមួយ, បុរសម្នាក់បានមកស្នើរសុំធ្វើជាសាវ័ករបស់គាត់ ។ ឱយ៉ូសែនក៏បានប្រគល់សាច់សំបុងមួយដុំ (សាច់ភ្លៅជ្រូកហាលផ្សែង) ឲ្យបុរសនេះកាន់ព្រមទាំងប្រាប់ជននេះឲ្យដើរតាមគាត់ ។ បុរសនេះមានសេចក្តីអាមាស់ក្រៃលែង ក្នុងការកាន់សាច់ជ្រូកដើរឃ្មួរតាមផ្លូវថ្នល់ ម្ល៉ោះហើយគេក៏គ្រវែងសាច់មួយដុំនេះចោលបាត់ទៅ ។ បីបួនថ្ងៃក្រោយមក ឱយ៉ូសែនបានជួបប្រទះជនដដែលនេះ ហើយគាត់ក៏បានពោលថា ៖ « យ៉ាងម៉េច, សាច់សំបុងមួយដុំអាចធ្វើឲ្យខូចមិត្តភាពរបស់យើងបានដែរហ្ន៎ ? គួរដែរ ! គួរដែរ ! » ។

⭑✍ នៅពេលដែលគាត់កំពុងដើរលំហែកាយ ដើម្បីយកខ្យល់អាកាស គាត់បានឃើញស្រីម្នាក់កំពុងតែស្លុងខ្លួនយ៉ាងខ្លាំងក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ រហូតដល់លេចគូទចេញនៅកណ្តាលវាល ។ ឱយ៉ូសែនក៏ស្ទុះហោរទៅជិតស្រីម្នាក់នោះព្រមទាំងពោលថា ៖ « នែហ៍ ! នាងស្រីកំសត់... នាងត្រូវដឹងថា ព្រះនៅពីខាងមុខនាងឯង ក៏ដូចតែនៅពីខាងក្រោយផងដែរ, ប្រយ័ត្នព្រះឃើញរូបឯងកំពុងស្ថិតនៅក្នុងសភាពការណ៍ចំតិតចំតូងឥតមេត្តាធ៌មដូច្នេះហ្នា៎ ! » ។

⭑✍ នៅពេលដែលឱយ៉ូសែន កំពុងសញ្ជឹងគិតពិចារណាទៅលើក្បួនជីវិតរបស់គាត់ គាត់បានពោលព្រមទាំងសើចផងថា អ្វីៗដែលជាពាក្យប្រទេចផ្តា-សារនៅក្នុងល្ខោនសោកនាដកម្មជាធម្មតា បានធ្លាក់មកលើរូបគាត់តែទាំងអស់ ៖ គាត់ជាមនុស្សម្នាក់គ្មានទីលំនៅ, គ្មានទីក្រុង, គ្មានស្រុកទេស, គ្មានមាតុភូមិ, រស់មួយថ្ងៃ ហូបមួយថ្ងៃ ក៏ប៉ុន្តែគាត់បានយកចិត្តមានៈរបស់គាត់ទៅទប់ទល់នឹងព្រេងវាសនា, យកធម្មជាតិទៅទប់ទល់នឹងទំនៀមទម្លាប់ប្រពៃណី, យកគោលគំនិតទៅទប់ទល់នឹងការភ្លើតភ្លើននៃដួងព្រលឹង ។

⋆✍ ថ្ងៃមួយបុរសម្នាក់បានមកស្នើរសួរគាត់ ដើម្បីគ្រាន់ចង់ដឹងថា តើនៅពេលណា ជាការគួរសមក្នុងការបរិភោគអាហារ ។

– បើឯងជាអ្នកមាន, គាត់ពោល, ឯងចង់ហូបពេលណាក៏បាន ស្រេចនឹងចិត្តឯង ។ ក៏ប៉ុន្តែបើឯងជាអ្នកក្រវិញ ឯងឆីនៅពេលណាដែលអាចធ្វើបាន...

⋆✍ ពួកអ្នកទីក្រុងអាត្មែនខ្លះ បានស្នើរសុំឲ្យគាត់ចូលទៅរៀនវិជ្ជាអាថ៌កំបាំងរបស់ពួកគេ, ដោយអះអាងថា ពួកជនណាដែលចេះវិជ្ជានេះ ច្បាស់ជានឹងបានឡើងបុណ្យស័ក្តិយសខ្ពស់បំផុតនៅពេលទៅកាន់បរលោក ។ ដីយ៉ូសែនក៏បានឆ្លើយតបទៅអ្នកទាំងនេះវិញថា ៖ « ជារឿងមួយគួរឲ្យអស់សំណើចខ្លាំងណាស់ ដែលអាយេស៊ីឡោសនិងអេប៉ាមីណុងដាស ត្រូវរស់នៅក្នុងភក់ នៅពេលដែលពួកអ្នកឯទៀតដែលបានចូលរៀនក្បួនវិជ្ជារបស់ពួកអ្នកឯង ដែលសុទ្ធសឹងតែជាជនអភ័ព្វសោះ បែរជាបានឡើងទៅរស់នៅលើឋានសួគ៌ទៅវិញ ! » ។

⋆✍ ឌីយ៉ូសែនតែងមានទម្លាប់យកទឹកអប់ទៅលាបនៅជើងរបស់គាត់ ។ នៅពេលដែលគេសួរគាត់ថា ហេតុអ្វីបានជាគាត់ធ្វើដូច្នេះ, គាត់បានឆ្លើយថាក្លិនទឹកអប់ បើកាលណាគេយកទៅលាបលើក្បាលវាច្បាស់ជានឹងហើរឡើងទៅលើអស់ទៅហើយ... ក៏ប៉ុន្តែបើកាលណាគេយកទៅលាបជើងវិញ វាច្បាស់ជានឹងហើរចូលច្រមុះជាមិនខាន។

⋆✍ ព្រឹទ្ធាចារ្យក្រៀវម្នាក់ (<u>កកន</u> ៖ បើនៅក្នុងភាពយន្តចិន គេហៅថាកុង–កុង, ជនដែលគេក្រៀវពីក្មេង ហើយមានភារៈយាមគ្រែរបស់ស្រីៗនៅក្នុងវាំងស្តេច) –ដ៏មានចិត្តអាក្រក់សាមាន្យបានសរសេរនៅមាត់ទ្វារចូលនៃគេហដ្ឋានរបស់ខ្លួនថា ៖ « មិនត្រូវមានអ្វីដែលជាអាក្រក់សាមាន្យចូលតាមទ្វារនេះឡើយ » ។ ឌីយ៉ូសែនក៏ពោលថា ៖ «ចុះម្ចាស់ផ្ទះនោះ... តើខ្លួនគេត្រូវចូលតាមច្រកណាទៅវិញដែរ ? »។

⋆✍ ថ្ងៃមួយ មានទស្សនវិទូមួយចំនួនចង់បង្ហាញឲ្យឌីយ៉ូសែនយល់ថានៅលើភពផែនដីនេះ គ្មានចលនាសោះទេ ។ ឌីយ៉ូសែនក៏ងើបឈរឡើង ហើយដើរទៅវិញទៅមក ។ «តើលោកកំពុងធ្វើអ្វីហ្នឹង ?», ទស្សនវិទូម្នាក់បានចោទសំនួរ ចំពោះគាត់ ។ « អញកំពុងតែបដិសេធទ្រឹស្តីរបស់ឯងហ្នឹង », ឌីយ៉ូសែនឆ្លើយ ។

⋆✍ ជនម្នាក់បានពោលរៀបរាប់ប្រាប់គាត់អំពីតារាវិទ្យា, គាត់ក៏បានសួរទៅវិញដូច្នេះថា ៖ « តើឯងធ្លាប់បានចុះពីលើមេឃមកវិញជាយូរយារណាស់មកហើយ

ពិតមែនឬ ?» ។

⋆✍ ប្លាតុងបានឲ្យនិយមន័យទៅដល់មនុស្សថាជាសត្វមានជើងពីរ តែពុំមានស្លាប ។ ឌីយ៉ូសែនក៏ចាប់មាន់គកមួយមកបោចស្លាបអស់រលីង ហើយយកទៅលាក់ក្នុងអាវម៉ង់តូរបស់គាត់, រួចគាត់ដើរឆ្ពោះទៅបណ្ឌិតសភារបស់ប្លាតុង ។ ទៅដល់ទីនោះភ្លាម គាត់ក៏ទាញយកមាន់ពីក្នុងអាវម៉ង់តូរបស់គាត់ ហើយពោលដោយបោះមាន់ទៅកណ្ដាលចំណោមសាវ័ករបស់ប្លាតុងថា ៖ « នេះហើយ គឺជាមនុស្សរបស់ប្លាតុង » ។ ប្លាតុងក៏មានកាតព្វកិច្ចត្រូវដូរនិយមន័យរបស់គាត់ ដោយបន្ថែមថា, សត្វនោះមានក្រចករីកធំទូលំទូលាយ ។

⋆✍ ឌីយ៉ូសែន ដោយធ្វើដំណើរកាត់តាមស្រុកមេក្ការ បានសង្កេតឃើញថាក្មេងៗនៅទីនោះមានសភាពអាក្រាតននលគក ចំណែកហ្វូងសត្វចៀមនៅទីនោះវិញមានរោមក្រាស់ (ឡៃន) ពាសពេញខ្លួនវា ។ « នៅទីនេះ, ឌីយ៉ូសែន ពោល, មានថាន:ជាសត្វចៀម វាគ្រាន់បើជាងមានថាន:ជាកូនក្មេង » ។

⋆✍ ថ្ងៃមួយ នៅពេលដែលគាត់កំពុងអង្គុយបរិភោគ, ឌីយ៉ូសែនបានសង្កេតឃើញមានសត្វកណ្ដុរមួយចំនួនដែលមកអង្កៀមស៊ីចំណិតនំប៉័ងរបស់គាត់នៅក្រោមតុ ។ « យី អើ ! គាត់លាន់មាត់, ឌីយ៉ូសែនក៏ចិញ្ចឹមពួកប៉ារាស៊ីតមួយចំនួនផងដែរហ្នឹ ? » ។

❑

⋆✍ ដោយនៅពេលនោះ, ឌីយ៉ូសែនគាត់ទើបតែចេញពីកន្លែងមុជទឹក, មានគេសួរគាត់ថា តើមានមនុស្សច្រើនគ្នាមកស្រង់ទឹកនៅទីកន្លែងនោះឬដែរ… គាត់បានឆ្លើយថាឥតមានមនុស្សទេ។ ក៏ប៉ុន្តែ, គេសួរតបគាត់វិញ, ក្រែងទីកន្លែងនោះមានសភាពអ៊ូអរណាស់មែនទេ ? – អ៊ូអរសម្បើមមែនទែន, គាត់ឆ្លើយ។

⋆✍ ថ្ងៃមួយ, គេបានសុំអញ្ជើញគាត់ឲ្យចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងមួយ ។ គាត់បានបដិសេធសំណើរនេះ ដោយសំអាងថា, កាលពីថ្ងៃម្សិលគេបានអញ្ជើញគាត់ម្ដងរួចទៅហើយៗក៏គ្មាននរណាម្នាក់បានសំដែងអំណរគុណចំពោះគាត់ទាល់តែសោះក្នុងរឿងនេះ។

☆✍ សម័យថ្ងៃមួយ បុរសម្នាក់សែងឈើផ្ទានៅលើស្មាបានដើរទៅទង្គិចរូបគាត់, ព្រមទាំងពោលថា ៖ « ចូរឯងប្រយ័ត្ន!» ។ « យ៉ាងម៉េច, ឱយ៉ូសែនពោលតប, ឯងចង់បុកអញម្តងទៀតឬយ៉ាងណា?» ។ បីបួនថ្ងៃក្រោយមក រឿងដូច្នេះក៏បានកើតមានឡើងម្តងទៀត ។ ឱយ៉ូសែនបានយកដំបងឈើច្រត់ របស់គាត់វាយសំពងជនដែលបានប៉ះទង្គិចគាត់ដោយពោលថា ៖ « ឯងត្រូវប្រយ័ត្នខ្លួនឯងទៅ ! » ។

☆✍ ថ្ងៃមួយ គាត់បានត្រូវទទឹកទឹកភ្លៀងយ៉ាងជោគជាំ... ដោយមានដំណក់ទឹកហូរជ្រួតជ្រាបពាសពេញនៅគ្រប់ទីកន្លែងអាវម៉ង់តូរបស់គាត់ ។ ពួកអ្នកដែលឈរមើលគាត់មានចិត្តអាណិតអាសូរចំពោះគាត់ជាខ្លាំង ។ ប្លាតុងដែលឈរនៅទីនោះដោយចៃដន្យ បាននិយាយទៅកាន់អ្នកទាំងនេះថា ៖ « បើអស់លោកអ្នកចង់ឲ្យគាត់នេះ មានសេចក្តីទុក្ខវេទនាពិតប្រាកដ, សូមដើរចាកចេញឆ្ងាយពីទីនេះទៅ...កុំក្រឡេកមើលរូបគាត់ឲ្យសោះ ។

☆✍ ថ្ងៃមួយមនុស្សម្នាក់បានទះកំភ្លៀងគាត់។ ឱយ៉ូសែនក៏ពោលថា ៖

– ខ្ញុំមិនដឹងសោះថា ខ្ញុំត្រូវដើរតាមផ្លូវដោយមានក្បាលពាក់អាវុធ។

ក្នុងពេលម្តងទៀត គេបានសួរគាត់ថា តើអ្នកដែលបានទះកំភ្លៀងគាត់នោះគេចង់បានអ្វីដែរ ?

– ចង់បានមួកដែក, គាត់ឆ្លើយតបវិញ ។

☆✍ មីឌីយ៉ាស, កាលថ្ងៃមួយ, បានដាល់គាត់ជាច្រើនដៃហើយពោលថា ៖

– ទៅ ..ទៅ ! ចូរអញ្ជើញទៅប្តឹងទៅ... គេនឹងតម្រូវឲ្យឯងបង់ផាកពិន័យជាប្រាក់បីពាន់លីវ្រ ។ ថ្ងៃស្អែកឡើងឱយ៉ូសែនកាន់ស្នាប់ដៃមួយធ្វើពីដែក ហើយ ,ព្រលែងមួយដៃចំក្បាលមីឌីយ៉ាស ព្រមទាំងពោលថា ៖

– ទៅ ! ទៅប្តឹងខ្លួនឯងទៅ ឯងនឹងត្រូវបង់ផាកពិន័យដូចគ្នា !

☆ ✍ លីស៊ីយ៉ាស, ជនលក់ថ្នាំម្នាក់បានសួរគាត់ថា តើគាត់មានជំនឿថាមានព្រះនៅលើមេឃពិតមែនឬទេ ?

– រកឯណាមិនជឿ, ឱយ៉ូសែនពោលតបវិញ, ពីព្រោះអញដឹងថាគ្មាននរណាជាសត្រូវធំបំផុតរបស់ទេព្តា និងរបស់ព្រះឲ្យលើសពីរូបឯងនេះទេ !

☆✍ ថ្ងៃមួយឱយ៉ូសែនបានឃើញបុរសម្នាក់កំពុងជ្រមុជខ្លួនទៅក្នុងទឹក ដោយ

នឹកសង្ឃឹមថា ខ្លួនគេនឹងជម្រះសំអាតខ្លួនឲ្យបានស្អាតបរិសុទ្ធ រួចផុតពីអំពើបាប និងសេចក្ដីសៅហ្មងនានា ។ « ឱ! ជនអភ័ព្វ, ឱយ៉ូសែនពោលទៅកាន់ជននេះ, ឯងមានដឹងទេថា ទោះជាឯងជម្រះខ្លួនរហូតដល់ទៅថ្ងៃស្អែកទៀតផង...ក៏ឯងនៅតែរៀនមិនចេះវេយ្យាករណ៍... ហើយឯងនៅតែចៀសមិនផុតអំពីទុក្ខទ័ណ្ឌកម្មនៃអំពើឧក្រិដ្ឋរបស់ឯង» ។

⋆✍ ថ្ងៃមួយ គាត់បានឃើញក្មេងម្នាក់ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាពច្រហេងច្រហោងមិនសមរម្យ ។ គាត់បានស្ទុះទៅជួបគ្រូរបស់ក្មេងម្នាក់នេះ ហើយសំពងជននេះមួយដំបងដោយពោលថា ៖ « ម្ដេចបានជាឯងបង្រៀនវាឲ្យមានអាកប្បកិរិយាអាក្រក់អាក្រីច្រឡើសបើសយ៉ាងហ្នឹង ?»។

⋆✍ ថ្ងៃមួយ, បុរសម្នាក់ចង់បង្ហាញដល់ឱយ៉ូសែនអំពីក្បួនហោរាសាស្ត្រដែលខ្លួនទើបបានរៀបចំតុបតែងឲ្យមានរូបរាងឡើង ។ ឱយ៉ូសែនក៏លាន់មាត់ថា ៖ «នេះបានចំជាស្នាដៃមួយលប្រសើរមែន... ក៏ប៉ុន្តែតាមការពិតគឺដើម្បីកុំឲ្យយើងដាច់ពោះស្លាប់តែប៉ុណ្ណោះ » ។

⋆✍ គាត់បានទម្លាក់ទោសធ្ងន់ធ្ងរទៅលើពួកជនដែលតែងពោលត្អូញត្អែរនឹងកម្មវាសនា ។ មនុស្សម្នារទាំងឡាយ, គាត់ពោល, តែងតែស្វែងសុំអំពីព្រេងវាសនានូវអ្វីៗដែលមានទំនងត្រឹមតែជាសម្បត្តិទ្រព្យល្អ ...ក៏ប៉ុន្តែមិនដែលបានសុំរបស់អ្វីៗដែលជារបស់ទ្រព្យដ៏ល្អពិតប្រាកដនោះសោះ ។

⋆✍ ឱយ៉ូសែនបានដឹងយ៉ាងច្បាស់លាស់ ថាមានមនុស្សច្រើនគ្នាណាស់ដែលបានគាំទ្ររបៀបរស់នៅរបស់គាត់... ក៏ប៉ុន្តែដោយនៅក្នុងការអនុវត្តន៍វិញ មានមនុស្សតិចគ្នាណាស់សុខចិត្តប្រព្រិត្តតាមវិន័យរបស់គាត់, គាត់បានពោលថា , ខ្លួនគាត់ជាឆ្កែមួយដែលមានគេស្រឡាញ់រាប់អានក្រៃលែង... ក៏ប៉ុន្តែគ្មាននរណាម្នាក់ដែលបានស្ញើចសរសើរូបគាត់ដាច់ចិត្ត ទៅធ្វើការបរបាញ់ជាមួយនឹងគាត់ឡើយ ។

⋆✍ គាត់បានស្ដីបន្ទោសដល់ជនជំពូកខ្លះដែលមានសេចក្ដីតក់ស្លុតព្រួយបារម្ភតែនឹងការយល់សប្ដិយល់សួងរបស់ខ្លួន ។ ពួកជនទាំងនេះមិនដែលបានយកចិត្តទុកដាក់ខ្វល់ខ្វាយនឹងបញ្ហាអ្វីៗ ដែលបានចោទឡើងក្នុងខួរក្បាលរបស់គេ

នៅពេលដែលគេមានភ្នែកភ្លឺនោះទេ ក៏ប៉ុន្តែគេបែរជាត្រិះរិះពិចារណាដោយអបិយជំនឿ និងដោយសុបសៅ ចំពោះអ្វីៗដែលបានហើរចូលក្នុងអារម្មណ៍នៃការស្រមើស្រមៃរបស់គេ នៅពេលដែលគេកំពុងតែដេកនោះទេវិញ ។

☆✍ សម័យថ្ងៃមួយ, នៅពេលដែលគាត់កំពុងដើរលេងកំសាន្ត, គាត់បានសង្កេតឃើញស្រីម្នាក់ដេកចំខែងនៅក្នុងគ្រែមួយ ។ គាត់ពោលថា ៖

– ទ្រូងបែបនេះមិនមែនធ្វើឡើងសម្រាប់ដាក់សត្វពន្លាត់អ្វីដ៏អាក្រក់ម្លឹងៗ ។

☆✍ ពួកជនជាតិអាត្ថែនមានសេចក្ដីស្រឡាញ់ពេញចិត្តនឹងដីយ៉ូសែនជាខ្លាំង ព្រមទាំងមានសេចក្ដីកោតគោរពទៀតផង ។ ពួកគេបានចាប់យុវជនម្នាក់ចងវាយនឹងខ្សែតីព្រោះតែជនម្នាក់នេះបានធ្វើឲ្យបែកធុងរបស់ឌីយ៉ូសែន ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គេបានរកធុងថ្មីមួយទៅជូនគាត់ថែមទៀត ។

☆✍ មនុស្សគ្រប់គ្នាតែងតែបានថ្លែងសរសើរអំពីសុភមង្គលរបស់កាលីសតែន ដែលបានទទួលភ័ព្វសំណាងបាយទឹករាល់ថ្ងៃនៅតុរបស់ស្ដេចអាឡេចសង់ ។ « ក៏ប៉ុន្តែខ្ញុំ, ឌីយ៉ូសែនពោលតបវិញ, ខ្ញុំយល់ឃើញថាកាលីសតែនជាមនុស្សចុះនរកទៅវិញទេ... នៅក្នុងរឿងតែមួយគត់ដែលជននេះត្រូវតែបរិភោគរៀងរាល់ថ្ងៃព្រឹកល្ងាច ជាមួយនឹងអាឡេចសង់ ។

☆✍ ក្រាទែរបានប្រើមធ្យោបាយគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីបញ្ចុះបញ្ចូលទាក់ទាញឌីយ៉ូសែនឲ្យទៅរស់នៅក្នុងប្រាង្គប្រាសាទរបស់ខ្លួន ។ ឌីយ៉ូសែនបានឆ្លើយតបទៅជននេះវិញថា គាត់សុខចិត្តរស់តែនឹងធុងនៅទីក្រុងអាត្ថែន ជាជាងទៅរស់នៅក្នុងសេចក្ដីរុងរឿងនៃវាំងប្រាសាទរបស់ក្រាទែរ ។

☆✍ ពែរឌីកាសបានធ្វើការគំរាមកំហែងទៅលើឌីយ៉ូសែន ថាខ្លួននឹងសម្លាប់គាត់ ប្រសិនបើឌីយ៉ូសែនមិនព្រមមកលេងពែរឌីកាសនោះទេ ។ «ឯងធ្វើដូច្នេះច្បាស់ជាមិនបានបំពេញស្នាដៃអ្វីមួយដ៏ធំដុំនោះទេ , ឌីយ៉ូសែនបានពោលតបវិញ, ពីព្រោះសត្វអសិរពិសដ៏តូចមួយក៏វាអាចធ្វើការនេះបានដែរ។ ហើយអញសូមប្រាប់ ឯងទៅចុះថា ឌីយ៉ូសែនមិនត្រូវការពែរឌីកាស ហើយនឹងជីវិតធំដុំរបស់ជននេះដើម្បីគ្រាន់តែរស់ដោយសប្បាយនោះទេ»។ ហើយគាត់ក៏លាន់មាត់ថា ៖ «អនិច្ចា! ព្រះហើយនិងទេព្ដាមានចិត្តល្អពន់ពេកណាស់ចំពោះមនុស្សដោយបាន

ផ្តល់ជីវិតឲ្យអ្នកទាំងនេះ , ក៏ប៉ុន្តែសោភ័ណភាពទាំងប៉ុន្មានដែលព្រះបានចងភ្ជាប់មកជាមួយនឹងជីវិត មិនត្រូវបានពួកបថុជ្ជនទាំងនេះទទួលស្គាល់សោះឡើយ។ ពួកគេពឹតតែពីស្វែងរកបរិភោគឆ្ងាញ់ ហើយនិងលាបទឹកអប់ ។

☆✍ ថ្ងៃមួយ, គាត់បានឃើញជនម្នាក់ដែលឲ្យខ្ញុំកញ្ជះដាច់ថ្លៃរបស់ខ្លួនពាក់ស្បែកជើងឲ្យ...។ « ឯងប្រហែលមិនសប្បាយចិត្តទេដឹង, គាត់ស្តីបន្ទោសឲ្យជននេះ, រហូតដល់ថ្ងៃណាមួយវាញើសឯងខ្វាតចេញដូចទឹកសំបោរ ? ចុះដៃឯងទាំងពីរនេះវិញ, ទុកវាធ្វើអ្វីដែរ ? » ។

☆✍ នៅពេលមួយទៀតដែលគាត់កំពុងតែដើរតាមផ្លូវ, គាត់បានឃើញពួកចៅក្រមបណ្តើរមនុស្សម្នាក់យកទៅធ្វើទុក្ខទោសទារុណកម្ម ដោយហេតុថាជននេះបានលួចកូនដបមួយនៅក្នុងឃ្លាំងសាធារណៈ ។ « មើលចុះ ! ឱយ៉ូសែនពោល, គឺសុទ្ធសឹងតែជាចោរធំៗដែលកំពុងបណ្តើរកូនចោរតូចមួយ ! » ។

☆✍ គាត់បានពោលថា ៖ មនុស្សអ្នកមានដែលជាជនល្ងង់ខ្លៅ ក៏ហាក់ដូចជាសត្វចៀមញីមួយដែលពោរពេញទៅដោយរោមមាស ។

☆✍ ថ្ងៃមួយ, ដោយគាត់បានដើរមកដល់កណ្តាលផ្សារ, គាត់ក៏ស្រាប់តែចាប់ផ្តើមអេះខ្លួនញាប់ស្នែក ។ « ឱ ! ព្រះជាម្ចាស់, គាត់ពោល, ធ្វើម្តេចឲ្យបានអេះពោះដូច្នេះទៅ ខ្ញុំបាត់ឃ្លានបាយរាល់ពេលវេលា...តាមចំណង់ចិត្តរបស់ខ្ញុំ» ។

☆✍ នៅពេលដែលគាត់ចូលមុជទឹក, គាត់បានប្រទះឃើញយុវជនម្នាក់កំពុងប្រព្រឹត្តអំពើកាយវិការម្យ៉ាងដ៏ប៉ិនប្រសប់, ក៏ប៉ុន្តែមិនទំនងជាសុច្ចរិតប៉ុន្មានទេ ។ «បើឯងធ្វើចលនាបែបនេះកាន់តែបានល្អ, គាត់ពោលទៅកាន់ជននេះ, ចលនារបស់ឯង នឹងកាន់តែក្លាយទៅជាអំពើអាក្រក់ ។

☆✍ នៅពេលមួយទៀត, ក្នុងឱកាសដែលគាត់កំពុងឆ្លងថ្នល់មួយ គាត់ឃើញមានប្លាកសរសេរនៅលើផ្ទះជនម្នាក់ដែលជាអ្នកស៊ីផឹកចាយវាយខ្ជះខ្ជាយ ដែលបញ្ជាក់ថាគេហដ្ឋាននេះនឹងត្រូវលក់ ។ «ឃើញទេ ! ឱយ៉ូសែនពោល, សភាពប្រមឹកជោគជាំរបស់ម្ចាស់ឯងបានបង្ខំឲ្យគាត់នេះក្អួតចេញអីចឹងឯង ! » ។

⋆✍ ថ្ងៃមួយ, បុរសម្នាក់បាននិយាយដៀលបង្អាប់ប្រមាថរូបគាត់អំពីថាន: របស់គាត់ជាជននិរទេសខ្លួន ។ « ឱ ! ជនអភ័ព្វអើយ, គាត់បានពោលតបវិញ, តាមពិតខ្លួនអញសប្បាយចិត្តទៅវិញទេតើក្នុងរឿងនេះ ៖ គឺមកពីរឿងនេះឯងហើយដែលបណ្ដាលឲ្យរូបអញក្លាយទៅជាទស្សនវិទូ ! » ។

⋆✍ បន្តិចក្រោយមក, ជនម្នាក់ទៀតបាននិយាយមកកាន់គាត់ដោយពាក្យត្រគោះថា ពួកជនជាតិស៊ីណូពបានដាក់ទោសរូបគាត់ឲ្យរស់នៅក្រៅប្រទេសមួយជីវិត ។ « ចំណែករូបអញវិញ, អញដាក់ទោសទណ្ឌកម្មពួកអ្នកទាំងនេះឲ្យរស់មួយក្រវិចតែនៅក្នុងស្រុកអាក្រក់របស់ពួកខ្លួននៅតាមឆ្នេរនៃប៉ុង-ដឹកសាំង ។

⋆✍ ពេលខ្លះ គាត់បានទៅបន់ស្រន់នៅចំពោះរូបសំណាករបស់ព្រះ ដើម្បីសុំទ្រង់ប្រទានពរឲ្យបានសម្រេចបំណងផ្សេងៗ ។ នៅពេលដែលគេសួរគាត់ថា ហេតុអ្វីបានជាគាត់ទៅបន់ព្រះទៅវិញ ?

– គឺដើម្បី, គាត់ពោល, ទម្លាប់ខ្លួនខ្ញុំឲ្យព្រះបដិសេធជានិច្ចជាកាល ។

⋆✍ នៅពេលដែលសេចក្ដីក្រខ្សត់បង្ខំគាត់ឲ្យធ្វើការសុំទាន, គាត់ក៏និយាយទៅជនទី-១ ដែលគាត់ជួបប្រទះ ដោយពាក្យសំដីដូច្នេះថា ៖ « ប្រសិនបើជាឯងធ្លាប់បានធ្វើទានដល់ជនណាម្នាក់ហើយ, ក៏សូមឲ្យឯងដាក់ទានចំពោះអញ ដូច្នេះដែរ, ហើយបើជាឯងមិនធ្លាប់ដែលឲ្យអ្វីដល់នរណាម្នាក់សោះ ត្រូវឯងចាប់ផ្ដើមពីរូបអញនេះឡើងទៅ ! » ។

⋆✍ គេបានសួរគាត់នៅក្នុងសម័យថ្ងៃមួយថា តើដឹឌីនីសស្ដេចផ្ដាច់ការធ្លាប់ប្រព្រឹត្តយ៉ាងណាខ្លះជាមួយនឹងមិត្តភក្ដិរបស់ខ្លួន ? « គឺដូចជាគេប្រើប្រាស់ដបកាលណាវានៅពេញ, គាត់ពោល, ហើយដែលគេគ្រវែងចោល កាលណាអស់មានអ្វីហើយ »។

⋆✍ ថ្ងៃមួយគាត់បានសង្កេត, នៅក្នុងរង្គសាលមួយ, ឃើញជនផឹកស៊ីបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិម្នាក់ ដែលពីតតែពីហូបផ្លែអូលីវ ។

– ប្រសិនបើឯងធ្លាប់បរិភោគតែរបៀបនេះតាំងពីដើមរៀងមក..., គាត់ពោល, ប្រហែលជាម្ហូបអាហាររបស់ឯងនៅថ្ងៃនេះមិនបានធ្លាក់ដុនដាបអីចឹងពេកទេ ។

⋆✍ គាត់តែងធ្លាប់និយាយថា ចំណង់អារត់អាវាយឥតព្រំដែនគឺជាប្រភព

នៃសេចក្ដីទុក្ខវេទនារដែលតែងសង្កត់យាយីទៅលើមនុស្សជាតិគ្រប់សណ្ឋាន...

– រីឯជនសុច្ចរិត គឺជារូបគំរូរបស់ព្រះនិងទេព្ដាជាប្រាកដ...

– ចំណែកពោះទឹក (ក្រពះបាយ) គឺជាជ្រោះបាតជាលនៃជីវិត

– អំពីសន្ទរកថាមួយដែលគេបានសំអាតពាក្យឃ្លា គឺហាក់ដូច ជាទឹក ឃ្មុំមួយបន្ទះដូច្នោះដែរ, ហើយនៅទីបំផុត ចំពោះស្នេហាវិញ គឺជាកិច្ចការរបស់ពួកអ្នករស់នៅទំនេរ, ឬខ្ជិលច្រអូស ។

⭐✍ ថ្ងៃមួយគេបានសួរគាត់ថា តើនៅក្នុងសភាពការណ៍បែបណាដែលត្រូវចាត់ទុកជាលក្ខណៈអភ័ព្វជាទីបំផុត ?

– គឺ, គាត់ឆ្លើយតប, លក្ខណៈរបស់មនុស្សចាស់ដែលនៅក្នុងសភាពក្រីក្រ ។

មានពេលមួយទៀត –ថាតើមានអ្វីទៅដែលជាសម្បត្តិទ្រព្យល្អលើសគេ នៅក្នុងសកលលោកនេះ ៖ គាត់បានឆ្លើយថា គឺជាសេរីភាព !

⭐✍ ជនម្នាក់បែកគំនិតសួរគាត់ថា តើសត្វអ្វីដែលខាំយ៉ាងសាហាវជាងគេបំផុត ? « បើនៅក្នុងចំណោមជនព្រៃផ្សៃ, គាត់ពោលឆ្លើយតប, គឺជាពួកជននិយាយដើមគេ, ក៏ប៉ុន្តែបើនៅក្នុងចំណោមអ្នកចេះដឹងវិញ, គឺជាពួកជនអ្នកបញ្ចើចបញ្ចើរលើកជើង » ។

❑